1 1444 1 1 44

ממנו סמא . ועוד כשסים דורט ק"ו מכסמם לימא לים בשרו יוכיה. ועוד שאם סים בשרו שכאי שבאי שה לאיון ויוסר בשרן סארן איט לוקם אלא אחם ויהבאר דעתו ודעה כחולפים מליד כפוף פרק זה:

ז רשמנה שרלים כלמורים בפורה וכו'. במס' מעילה סרק קדשי מזבח (דף ס"ב) אמר רב יהודה אמר רב אכילם שרצים לוקה עליו בכדים מ"ם אכילה

כמיבה בהו והקשו מדחמ רבי יוסי וכו' קמיה דר' יוחק וכו' מה מומחה בכעדשה חף חכילה

בכעדשה וחירט ל"ק כמן במיחתן כמן בחייהן שבמיסמן כן מסממין: ה וכולן מנסקפין לכזים. משנה ומסכפר שם: אכל חבר שלם וכו'. פ"ק דכריפום

לפ"ם שלבר שלם מן הברנים מפמל ולפיני כום פתום מכעדשה כמבוהר בנמרם שם וחכר ב"ד מהלכום שפר הסומחום פים לוקה שליו באכילה עד שימכל בכעדשה חה כלמד ממ"ם שם (מעילה דף פ"ח:) מימיבי המיברים מין להם שיעור אפילו להום מכדים נכלה ולהות מכפדשה מן השרן מסממין ומ"ר יוחק מין טקין עליהן אלה בכצים אמר רבה במובדלים דבר הכמוב. פירום שהם למדו ציעור המכילה מכומאה מהכחוב שאמר והבדלחם בין הבהמה כססורה לממאה ובין העוף הממא לססור ולא משקם את נפצומיכם בבכמה ובשוף ובכל אשו פרמוש החדמה משר הכדלםי לכם לעמה וממרו שם פתח ככפוב באכילה וסיים בעומאה פה פומאם בכעדשם אף אכילה בכעדשה ולא השום אופן הכפוב אלם באופן ששישור פומאחן מובדלם מכל השמר והימ ששר הבדלמי לכם לפמש בשרנים שהם מוכדלי השישור מכל שפר השומפות שהן מפמלין בכפדשה ורבי יוחק לכבנות קלי וכ"ה לפרלים שמין חיוב מכילמן במיבריהן כשיעוד מומלסן שכום בכל בכום . וכמעם מפני שמומלם האיברים אינה חליקה בשרלים משפר הממחום שכל הממפום היבריהן מממפין נ"כ בכל שסן ור' יוחק מפום נכלים נקם כזים סבל משום שרלים ודמי בכפדשה חייב שכבר נסבאר שאכילמן בכעדשה כפומאמן ולא גרע מפני שמום חבר שלם שלם יסים חייב בכעדשם סבל כ' יוחק בם להשמיעם שלין למדין חיוב

אכילם מסומאת איברים ונקס כזים משום נבלם והקשו אלא מטחם גבי בהמה נמי לישלגי

לם כיו נחרין חכמים על פיעק כיונק מחלבו יוחר משפי שנים לכיוםו כיונק שקן כמו שיסבאר פ"ב חיהיה כחלב בהמה מסורה , ושוד שבבשרו וחלבו אמרים בספרא שאים בלא מששה של אכילסו וכאן אמרו בחלבו ודמו שכן סכורין ומשיטי הלשועים נראה שאיק שרין זה דעם רביע . והר"א ז"ל כתב בהשנום

מ"ל ולם כן למה אמרו בדמו שאפילו מנום פרוש אין בו ע"כ . <u>חם דעם</u> פרמב"ן ז"ל. וברשב"א ז"ל שאין בנשר כאדם איפור כלל ש ספורם פום שברמב"ן ז"ל כמב שבישרפל שמח בשרו לסור לף בסולה מן התורה וכבר ומבחר דין חיסור ככנחכ של מם בדברי רבים פילד מכלמת אבל . ואפשר לומר לדבריכם שכיון שבא ככמוב לסמיר דמו וחלבו אף בשרו והלבו מומר ושני כסוכין לחד למשמו מלם סששה ולחד לתשפו תששה וכולן שרין הכשר והחלב והדם וכחלב וחפ"ם שכן דרשום חלוקות. כך יש לחרן לדעתם ז"ל. ומה שנזרו הכמים שלח לינק יותר מכ"ד הדם כום לחר שפירש מפני שכחלב מזיק ליונקים יוסר מדחי . וכ"ר אכרן כלוי כסכים לדעת מי שאמר שהכשר וכחלב הוא בלחו ואמר שהטכחה המדוקדקת בספרי היא יכול יהם דם מהלכי שמים בלח מעשה ודברי

רביט נרחין שיקר : ד האוכל כזים מכשר וכו'. בספרי מכוחר סעשה שהזכיר רבים ולפו הבפ

מכלל פשה : וכן המוכל כזים מדג וכו' בריימה הוכפה פרק פע פריפות (דף ס"ה) מכוח בפשה ולח חמשה: הא למדם וכו'. זה וכלל במה שותבאר כבר :

ה חנב ממת הרי הות וכו'. בספרי כל שרן כעוף אנו חובים מחמים ואי זכן ברן השף כנון זכובים יתופים ולרפים וכו':

ו האוכל כזים משרן כשרן וכו'. בייםי ביום השמיר וכל השרן השורן של הארן שקן הוא לא יאכל כל הולך על נחון וכל הולך פל ארבע עד כל מרבה רגלים לכל כשרן השורן על החרן לה תחכלום כי שקן סם

ופרק מ"ם (דף ס"ה) מ"ר סולך על נתון זכ מחש כל לרכום (מח) השלשול ואת הדותה לשלשול של ארבע זה שקרב כל הולך לרכום את כהפושים ואם כדומה להפושים מרכה רגלים זה נדל עד כל לרבות אם כדומה ואת הדומה לדומה ע"כ. ומצואר בכתוב שהשתונה שרנים הם נקראים שרן הארץ כמו שואמר חה לכם הממא בשרץ השורץ על הארץ החולד והשכבר כו'. ודע שדעת רבינו שאפ"פ

לחם משנה

שכתב הרב המגיד בשרו יוכיה דליך אפשר לומר כן דמימא דבשר גופים ליתי דק"ו מבהמה וכיון דאיכא למימר היא, גופא סיסי בק"ו איך מוכל לומר יוכיח. ועוד קשם דהק"ו הוא מעשמים איך סוכל לומר יוכית ממקום שכום בשר . מיהו אין זו קושים דהמי יוכיה יר"ל מה וה"ק פימל מה לבהמה שכן החמרת בנערה שבערה למור תלמר בלדם שהקלת בכשרו שנשרו מותר לה אבל שאר הקושיות לריך שיון. עוד כתב הרב המגיד דדין כום דהדם מותר מפני שכום נהפך לחלב ופיך מפשר שיכם מצן כחינוק ונידולו מדבר היסור , קבה על זה דבבכורות (דף ו') אמרו פד"א הואיל דבבכמה מהורה נמ הידוש הוא דאמר מר דם מעכר ונעשה הלב וכיון דחידוש הוא בבהמה לישהרי קמ"ל הגיחה למ"ד דם נעכר ונטשה הגב אלא למ"ד איבריה מספרקין וכו'. וא"כ קשה על ברב סתגיד דתכ יחרן למאן דאמר איברים מספרקין דלים לים דם נעכר ונעשם חלב . וטוד אפילו למ"ד דם נעכר ונעשה חלב מאי קופיא כי סיכי דבבהמה סוי חידוש ושרי סכי נמי גבי אדם. וי"ל דאפ"ג דהוי חידוש גבי בהתה אים כל כך חידוש דהתם חלב של בהמה מותר שבל שין כל מזוע של חדם בחלב בהמה שבל הכח היי חידוש מפי שכל מזון התישק ועיקר בדולו הוי מן המישור. וזהו שדקדק ה"ה בלשוט באומרו וגידולו מן כמיכור ומם כן ע"כ ודמי דלמחן דממר דם נעכר ונששה חלב דם כמדם מותר דלמ סמריק חידוש גדול כזה שהוא יותר מדם בהמה כדכהיבוא וכיון דלמ"ד דם נעכר ונעשה חלב דם מוסר כ"ם לפידך דפית לים סעמא משום דפיברים מספרקין דלא פליג בהא כלל ובודמי לכולסו הדם מותר, ומפשר לומר לדבריהם שכיון שבא הכתוב להתיר דתו והלבו לפי זה לרוך לומר ע"כ דמה שאמר הברייתא יכול אוציא החלב ולא אוציא הדם וכו' למו דוקה דודהי חלב ודם שוים שלם חד קרם למעם מעשה וחד מלם חפשה וברייםם דרים להו הכי דמתח קרם לדם והלב כלומר דמהר שנהמרו למעם עשה ולח חעשה טכל לומר ג"ב דחתם הד למעם דם וחד חלב ולם בדוקם . ומ"ם כ"ם ז"ל ופי' כ"ד

אהרן הלוי ז"ל פיין בהריב"ש סימן שע"ל: הן חגב סמא הרי הוא בכלל שרן השף כו'. סימה אמאי לא מנה ג"ל ששה מקרא דלפר לו כרפים כמו שמנה לומו במרון המלות והרב מוהר"ר לוי כן הביב

בפכקיו עמד על זכ ע"ם:

מגדל עוז

האוכל כוים מכשר שף שמה כי' עד ודשרם וכיונה נכן . ככל תפורש פרק הלו עריפום (דף כ"ו) נסטרי דבי רב: האוכל כוים משרן כארן לוקה וכו' עד לא יאכל. פ"ד דמכ' מעילה (דף י"ז):

עשה עשה: ד "האוכל כזית מבשר עוף ממא לוקה מן התורה שנאמר ואת אלה תשקצו מן העוף לא יאכלו. והרי עבר על עשה שנאמר כל צפור מהורה תאכלו הא ממאה לא תאכלו. וכן האוכל כזית מדג ממא ילוקה שנאמר ושקץ יהיו לכם מבשרם לא תאכלו. ועבר על עשה שנאמר כל אשר לו סנפיר וקשקשת תאכלו מכלל שמי שאין לו סנפיר וקשקשת לא יאכל. הא למדת שכל האוכל דג ממא או בהמה וחיה ממאה או עוף ממא במל מצות עשה ועבר על לא תעשה: ה, יחנב ממא הרי הוא בכלל שרץ העוף והאוכל כזית משרץ העוף לוקה שנאמר כל שרץ העוף ממא הוא לכם לא יאכלו. ואי זהו שרץ העוף כנון זכוב או יתוש וצרעה ודבורה וכיוצא בהן: [האוכל כזית משרץ הארץ לוקה שנאמר וכל השרץ השורץ על הארץ שקץ הוא לא יאכל. ואי זהו שרץ הארץ כגון "נחשים ועקרבים יאכל. ואי זהו שרץ בהן: ז ושמנה שרצים האמורים והפשית ונדל וכיוצא בהן: ז ושמנה שרצים האמורים בתורה שהן החולד והעכבר והצב והאנקה והכח והלמאה והחומם והתנשמת האוכל מבשרם כעדשה לוקה. שיעור אכילתן כשיעור מומאתן וכולם מצמרפין זה עם זה בכעדשה: ה במה דברים אמורים בשאכל מהן אחר מיתתן אבל החותך אבר מן החי מן אחד מהן ואכלו אינו לוקה עליו עד שיהיה בו כזית בשר. וכולן מצמרפין לכזית. אכל אבר שלם מן השרץ אחר שמת ינק"ה התולד והצב וע"ם:

א סמ"ג למין קכה: ב שם קכע: ג שם קל: ד מור יו"ד סי' פד סמ"ג שם קלה:

בין מובדלם לשפינה מובדלת פירוש פלם מפחה דמובדל לפומפה מן השפר מוכדל לפכילה גבי בכמה נמי לימה שהליברין שהן מובדלין לפומסה יהו מובדלין לחכילה ולילקי עליהן בכל שהן וחירצי הם מקשינהו רחמום לבל חשקצי בטלן שווין ומין הפרש בין מכילם *[ום השירום אים שולם יפה לפי גירסמט].

ח בד"א כשלכל מכן לחר מיסתן וכו'. נרשב דביינו דוקם בשמונה שרלים דלחתר מיסה מפחשין בכעדעה משום הכי אכילתן בכעדעה אבל בשאר שרצים דלא מסמשין כלל אפילו לחחר מיסה אכילהן בכזים ומה שלם פירצו בגמרא אידי ואידי במיסתן כאן במובדלין פירוש בח' שרלים וכאן בשאינן מובדלין פירוש בשאר שרלים כבר חירצו

שם התוספות בפרק קדשי מעילם (דף פ"ו) בדבור הפתחיל וקלסיה ר' יותק: אבל אבר שלם מן השרן אחר שמת איע לוקה עד שיהיה בו בכעדשה וכו'. קשם לפי מה פכחב ה"ה לדברי רבים דר' יוחק דאמר שין ליקין פליהן אלם בכזים לם קמי הלה מכבלות מה הוצרך רבה למרן בפרק קדשי מזבה (דף פ"ז:) במובדלין דבר סכמוב למפי לפ סירן כי אמר רבי יוחגן כזית אנכלות אבל בפרלים לשלם כשישור סומאסן כך אכילמן הבשר בכעדשה והאיברים אפילו פחום מכעדשה וכ"ח עדיין קבה דבסמם נמי ליהוי שיעור אכילם האיברים כסומאסן דהוי במשהו ולכך הוצרך רבא לחרן כן, מכל מקום קשה מ"ש אלא מעמה בהמה נמי ליפלעו וכו' דקושיא זו גם כן מעיקרא סום ומיך נמשכם זמת הקושים עתם דקמתר מלם מעתם ועוד קשם הדמקשם מבהמה דליפלגו בין מובדלות ובו' למפי לא מקשה משרמים גופייסו דליחייב באכילת המיברים אפינו בפהום מכעדשה כפומחקן. ויש נומר לזה דלדעתו ז"ל לא הקשה עו כן משום דהים לו יכולת לדחות המסרן ולומר שה"ל דבשבר על שכילתו במשהו מיחייב והם דנקם שין לוקין שליו אלא בכזיח משום בסמם דנקם לים לסכי פריך לים בבסמם דאים יכול לחרן לו. ומו קשים אם גירסת הרב המגיד כגירסת סכרום אך יסיישב הירוך לפון הגמרא שאמרו שם כי קא מקיש רהמנא לבל נשקש אבל לפישורין לא מאן דכר שמייהו דשישורין. וכראם לסרן דכה בקושים כום מדממר ר' יוחק בכדים גבי נבטם וגבי שרצים ולם פירש השישור משמע דהשישור הוי בכעדשה ולכך לא היצרך לפרש דממילא משמע דכיון דיהביק לנבלות שיעור כאת לשרלים יכבים שיעור כפדשה דידוע הוא דכעדשה גבי שרלים כוי כמו כזית גבי נכלום אבל אי גבי שרלים כוי כשיעור פתוח מכעדשם כים לריך ר' יוחק לפרש לכך מקשה דכיון דבשרצים לרוך שיהם כשישור כמדשה בסיברים כיון דשישור סומלת המיברים במשהו א"ל גבי שיעור דארילה ליהוי במשהו כשרנים כיון דאם אמרת דבשרנים האכילה כפומאה . וסירן דלא אמרים דליהף האכילה בפומאה אלא כפומאה

תאידה שרן כארן עד וכשנשתם. שרק אנו עריפות (דף כ"ו): האוכל מכשרן כעדשה עד מחוכר ינבר . פרק ד' דמעילה (דף י"ו):